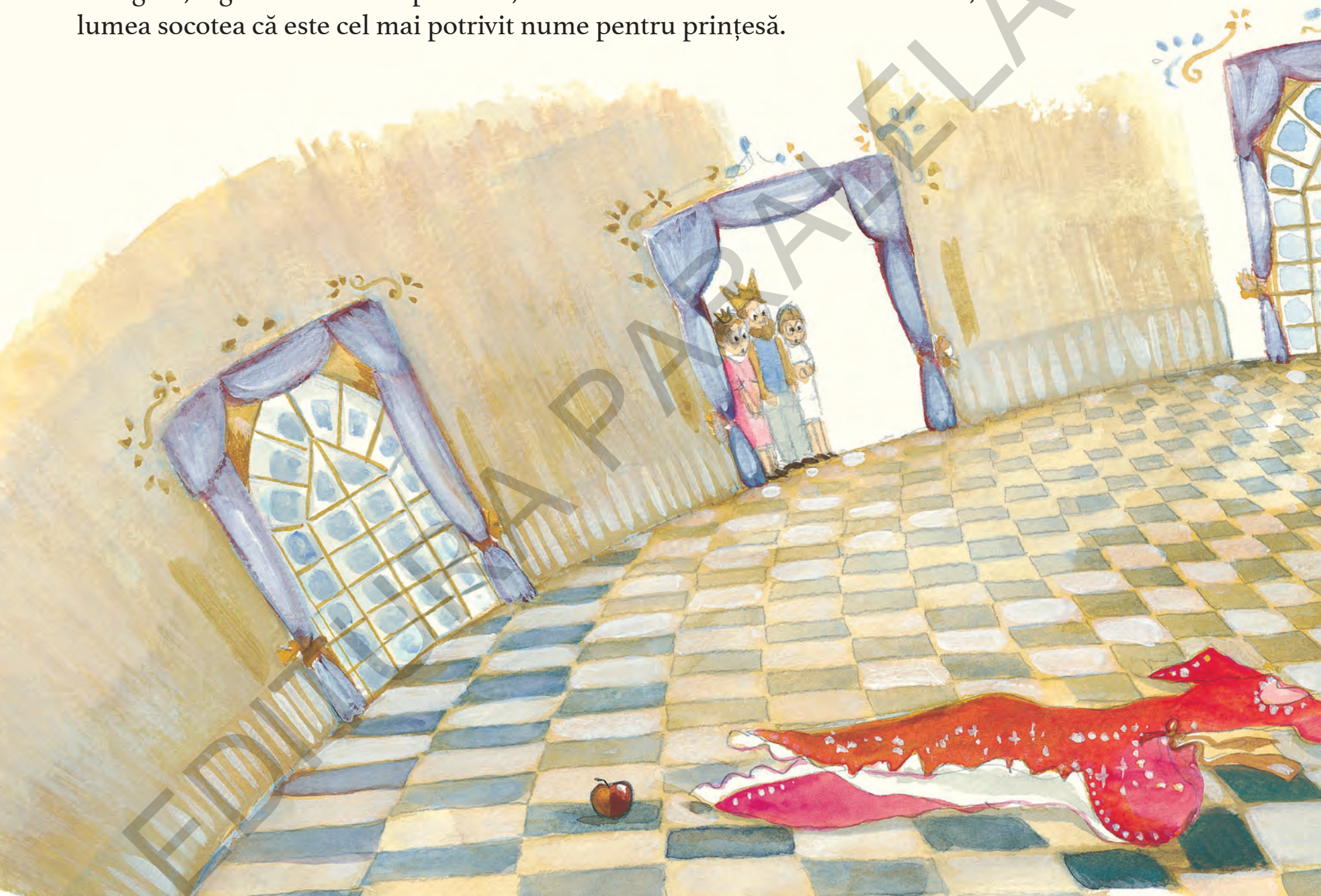

În regatul Fermecot, la etajul al doilea din turnul de la apus al celui mai mare castel, trăia prințesa Urzica. Nimeni nu-și mai amintea cine-i dăduse numele. Regele pretindea că regina, regina dădea vina pe doică, iar doica nu îndrăznea să o contrazică, însă toată lumea socotea că este cel mai potrivit nume pentru prințesă.

Urzica nu era o prințesă ca toate prințesele.
Nu-i plăceau merele. Nu-i plăcea să toarcă lână.
Nu-i plăcea să joace crochet cu domnișoarele ei de onoare.
Și, mai ales, ura să se îmbrace în rochii de bal și să danseze cu prinți nătărăi.

— O prințesă pentru asta e făcută, să se mărite! se plângea mama ei.
Dar Urzica o să-i alunge pe toți претенdenții ei!

— Dacă nu se schimbă, și pace, singura noastră șansă e să pupe o broască... a spus regele descumpănit. Numai că trebuie găsită una care să accepte!

Așa că regele și regina au decis să o trimită pe Urzica în vacanță la mătușa ei, o doamnă în vârstă, care să o învețe bunele maniere.

